

Arrest

nr. 183 517 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 13 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VANHECKE, die loco advocaat DE VOS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 8 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen de eerst vermelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 72 793 van 6 januari 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5. De verzoekende partijen dienen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 8147 van 29 februari 2012 verklaart de Raad van State het cassatieberoep niet-toelaatbaar.

1.8. Op 16 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.9. Bij arrest nr. 78 205 van 28 maart 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.10. Op 2 mei 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvulling in op de aanvraag vermeld in punt 1.8.

1.11. Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. en punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. In uitvoering van de voormelde beslissing wordt aan de verzoekende partijen op 8 juni 2012 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen de eerst vermelde beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 4 juli 2012 dient de eerste verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 12 december 2012 worden de beslissingen in punt 1.13. ingetrokken.

1.15. Bij arrest nr. 97 149 van 14 februari 2013 stelt de Raad de afstand van het geding, vermeld in punt 1.13. vast.

1.16. Op 31 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 8 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.18. Bij arrest nr. 102 717 van 13 mei 2013 vernietigt de Raad de beslissing van 16 mei 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. en punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard en verwerpt hij het beroep gericht tegen het aan de eerste verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 102 718 van 13 mei 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11., ingesteld door de tweede verzoekende partij.

1.19. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.20. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. en punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.21. Op 1 augustus 2013 worden de beslissingen vermeld in punt 1.19. ingetrokken.

1.22. Op 3 oktober 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.17. ingetrokken.

1.23. Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad dat gekend is onder rolnummer 141 838.

1.24. Bij arrest nr. 111 700 van 10 oktober 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.19.

1.25. Bij arrest nr. 113 374 van 6 november 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.20.

1.26. Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat er nog een hangende aanvraag 9ter (ingediend d.d. 04.07.2012) zou zijn voor mevrouw M. (...). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat deze aanvraag op

18.09.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Deze beslissing werd daarop een eerste maal ingetrokken maar op 08.04.2013 werd een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen, aan betrokkene betekend op 28.08.2013. Deze beslissing werd een tweede maal ingetrokken op 03.10.2013, maar op 08.10.2013 werd deze aanvraag alsnog negatief afgesloten. Niettegenstaande deze beslissing nog niet werd betekend aan betrokkene dienen wij dus op te merken dat er geen sprake meer is van enig hangende aanvraag 9ter. Volledigheidshalve merken wij nog op dat ook alle andere aanvragen 9ter, allemaal negatief werden afgesloten op 26.07.2011, op 13.12.2011 en op 04.06.2013.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De bewering dat het verscheidene maanden in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De bewering dat hun jongse zoon nood zou hebben aan buitengewoon onderwijs en dat hij daardoor gediscrimineerd zou worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen hier niet de nodige bewijzen van voorleggen. De bewering dat het buitengewoon onderwijs zou gelimiteerd zijn, bevestigt dat het wel degelijk mogelijk is om buitengewoon onderwijs te volgen in het land van herkomst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij hun huurovereenkomst kunnen voorleggen, dat zij verschillende getuigenverklaringen kunnen voorleggen van hun leraressen Nederlands, brieven van vrienden, brieven van dokters en brieven van bureaus, dat zij zich wensen te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.27. Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.28. Bij arrest nr. 113 522 van 7 november 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.17.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel als volgt uiteen:

"II.1.1 De thans bestreden beslissing stelt onder andere het volgende:

(...)Betrokkenen halen aan dat er nog een hangende aanvraag 9ter (ingediend dd. 04.07.2012) zou zijn voor mevrouw Memet. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat deze aanvraag op 18.09.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Deze beslissing werd daarop een eerste maal ingetrokken maar op 08.04.2013 werd een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen, aan betrokkene betekend op 28.08.2013. Deze beslissing werd een tweede maal ingetrokken op 03.10.2013, maar op 08.10.2013 werd deze aanvraag alsnog negatief afgesloten. Niettegenstaande deze beslissing nog niet werd betekend aan betrokkene dienen wij dus op te merken dat er geen sprake meer is van enig hangende aanvraag 9ter. Volledigheidshalve merken wij nog op dat ook alle andere aanvragen 9ter, allemaal negatief werden afgesloten op 26.07.2011, op 1312 2011 en op 04.06.2013. (...)" '

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheid beginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

II.1.4. Verwerende partij stelt dat de hangende aanvraag 9ter niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, omdat deze reeds zou zijn afgesloten.

Verzoekende partij begrijpt deze stelling niet. Zoals uitgebreid beschreven bij de feiten werden reeds twee onontvankelijkheidsbeslissingen ingetrokken door . verwerende partij voor de aanvraag ex artikel 9ter dd. 4 juli 2012, namelijk de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 18 september 2012 en de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8 april 2013 .

Pas op 8 oktober 2013 werd opnieuw een onontvankelijkheidsbeslissing genomen voor de aanvraag ex artikel 9ter van 4 juli 2012. Waartegen uiteraard beroep werd aangetekend.

II.1.5. Met andere woorden: op het moment dat verwerende partij de thans bestreden beslissing nam, was de medische regularisatieprocedure 4 juli 2012 nog steeds hangende.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom verzoekende partij stélt dat er geen sprake zou zijn van een hangende 9ter.

Verwerende partij doelt misschien op de derde onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8 oktober 2013 om aan te nemen dat de procedure afgesloten is, maar uit voorgaande blijkt duidelijk dat deze onontvankelijkheidsbeslissing nog kan ingetrokken worden door verwerende partij zelf. Zelfs indien de onontvankelijkheidsbeslissing niet zou worden ingetrokken door verwerende partij, dan nog kan er eventueel een vernietigingsarrest volgen van uw Raad. De medische regularisatieprocedure is dus op heden nog steeds niet definitief afgesloten! Verzoekende partij wenst hier dus alvast het grootste voorbehoud te maken.

Uit dergelijke stelling kan alleen maar afgeleid worden dat verwerende partij het administratief dossier van verzoekende partij niet geraadpleegd heeft of toch zeker niet zorgvuldig bestudeerd heeft.

II.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting geschonden werd."

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.3. De verzoekende partijen betwisten de stelling dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer is van enig hangende aanvraag *9ter*, zodat het argument dat een aanvraag *9ter* hangende is niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen wijzen er op dat op 8 oktober 2013 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen voor de aanvraag van 4 juli 2012 doch dat zij hiertegen beroep aantekenden, zodat op het moment van de bestreden beslissing de medische regularisatieprocedure nog steeds hangende was. Zij begrijpen dan ook niet waarom de verwerende partij stelt dat er geen sprake meer is van een hangende *9ter*.

De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat er, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen sprake meer is van enig 'hangende aanvraag *9ter*'. De verzoekende partijen maken met hun betoog geenszins aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel nog een 'aanvraag' om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet hangende was.

Met het betoog dat de medische regularisatieprocedure nog steeds hangende is gelet op het ingediende beroep bij de Raad en het betoog dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 oktober 2013 nog kan ingetrokken worden door de verwerende partij zelf, zodat niet kan begrepen worden waarom de verwerende partij stelt dat de hangende aanvraag reeds zou zijn afgesloten en dat er geen sprake meer zou zijn van een hangende *9ter*, gaan de verzoekende partijen er aan voorbij dat de verwerende partij oordeelde dat er geen sprake meer is van enige hangende 'aanvraag' *9ter*. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk dat de hangende aanvraag *9ter*, ingediend op 4 juli 2012, negatief werd afgesloten bij beslissing van 8 oktober 2013. Het feit dat tegen voormelde beslissing een beroep hangende is of dat deze beslissing door het bestuur zelf nog kan worden ingetrokken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor dat het aanvoeren van de hangende medische regularisatie als buitengewone omstandigheid op het ogenblik van de aanvraag, niet aanvaard als buitengewone omstandigheid wordt daar er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer sprake is van een hangende aanvraag *9ter*, gelet op de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Voorts wijst de Raad er op dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet is bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten "*privilège du préalable*". Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222.221). De enkele overtuiging van de verzoekende partijen dat de akte onwettig of verkeerd is, stelt hen niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

3.1.4. Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, het aangevoerde element dat er een medische regularisatie op grond van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet hangende was, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen en de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.1.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook machtsoverschrijding.

3.2.1. De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

"II.2.1. Subsidiar, mocht Uw Raad menen dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden werd in de

thans bestreden beslissing, beroept verzoekende partij zich op een schending van de formele motiveringsverplichting.

II.2.2. In de bestreden beslissing valt te lezen:

"(...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen da de gewone procédure namelijk da de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat er nog een hangende aanvraag 9ter (ingediend dd. 04.07.2012) zou zijn voor mevrouw Memet. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat deze aanvraag op 18.09.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Deze beslissing werd daarop een eerste maal ingetrokken maar op 08.04.2013 werd een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen, aan betrokkene betekend op 28.08.2013. Deze beslissing werd een tweede maal ingetrokken op 03.10.2013, maar op 08.10.2013 werd deze aanvraag alsnog negatief afgesloten. Niettegenstaande deze beslissing nog niet werd betekend aan betrokkene dienen wij dus op te merken dat er geen sprake meer is van enig hangende aanvraag 9ter. Volledigheidshalve merken wij nog op dat ook alle andere aanvragen 9ter, allemaal negatief werden afgesloten op 26.07.2011, op 13,12.2011 en op 04.06.2013.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Da aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De bewering dat het verscheidene maanden in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De bewering dat hun jongse zoon nood zou hebben aan buitengewoon onderwijs en dat hij daardoor gediscrimineerd zou worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen hier niet de nodige bewijzen van voorleggen. bewering dat het buitengewoon onderwijs zou gelimiteerd zijn, bevestigd dat het wel degetijk mogetijk is om buitengewoon onderwijs te volgen in het land van herkomst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij hun huurovereenkomst kunnen voorleggen, dat zij verschillende getuigen verklaringen kunnen voorleggen van hun leraressen Nederlands, brieven van vrienden,

brieven van dokter en brieven van buren, dat zij zich wensen te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

II.2.3. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formule motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurede.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurede in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.4. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'dat zij gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij hun huurovereenkomst kunnen voorleggen, dat zij verschillende getuigen verklaringen kunnen voorleggen van hun leraressen Nederlands, brieven van vrienden, brieven van dokter en brieven van buren, dat zij zich wensen te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.'

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding door te stellen dat bovenstaande elementen tot de gegrondheid zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

11.2.5. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

11.2.6. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

3.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de formele motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing "(...) *nog steeds wordt gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980*", terwijl dit artikel nergens in de vreemdelingenwet staat, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij genomen werd "*in toepassing van artikel 9bis (...)*". De verwijzing naar artikel 9.2, of beter artikel 9, tweede lid ligt overigens voor de hand, nu wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partijen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform deze bepaling, die bepaalt dat de machtiging tot verblijf door de vreemdelingen in beginsel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Voorts wijst de Raad er op dat de verwijzing naar dit onderzoek en naar dit artikel slechts een overtollig motief betreft, omdat in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord wordt op alle elementen die de verzoekende partijen hebben aangevoerd. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij bepaalde door hen aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "*verder*" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht op deze gronden is dan ook geenszins aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de elementen die zij hadden aangebracht in hun regularisatieaanvraag als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.6. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;
desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.2.8. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

In hun aanvraag van 31 januari 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, hebben de verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- een hangende medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de eerste verzoekende partij
- gedwongen verwijdering levert schending op van artikel 3 van het EVRM
- 9bis procedure kent geen termijn en zal meerdere maanden in beslag nemen, waarbij opgemerkt wordt dat ze de medische regularisatie wensen af te wachten en dat de medische behandeling/medicatie bij terugkeer zou moeten worden stopgezet
- de vierde verzoekende partij nood heeft aan buitengewoon onderwijs, dat dergelijke mensen gediscrimineerd worden in Macedonië en dat buitengewoon onderwijs gelimiteerd is
- ernstige aantasting van de levenskwaliteit van verzoekers.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat er nog een hangende aanvraag 9ter (ingediend d.d. 04.07.2012) zou zijn voor mevrouw M. (...). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat deze aanvraag op 18.09.2012 onontvankelijk werd verklaard, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Deze beslissing werd daarop een eerste maal ingetrokken maar op 08.04.2013 werd een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen, aan betrokkene betekend op 28.08.2013. Deze beslissing werd een tweede maal ingetrokken op 03.10.2013, maar op 08.10.2013 werd deze aanvraag alsnog negatief afgesloten. Niettegenstaande deze beslissing nog niet werd betekend aan betrokkene dienen wij dus op te merken dat er geen sprake meer is van enig hangende aanvraag 9ter. Volledigheidshalve merken wij nog op dat ook alle andere aanvragen 9ter, allemaal negatief werden afgesloten op 26.07.2011, op 13.12.2011 en op 04.06.2013.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De bewering dat het verscheidene maanden in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De bewering dat hun jongse zoon nood zou hebben aan buitengewoon onderwijs en dat hij daardoor gediscrimineerd zou worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen hier niet de nodige bewijzen van voorleggen. De bewering dat het buitengewoon onderwijs zou gelimiteerd zijn, bevestigt dat het wel degelijk mogelijk is om buitengewoon onderwijs te volgen in het land van herkomst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij hun huurovereenkomst kunnen voorleggen, dat zij verschillende getuigenverklaringen kunnen voorleggen van hun leraressen Nederlands, brieven van vrienden, brieven van dokters en brieven van burens, dat zij zich wensen te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed zouden aanpassen aan de Belgische cultuur - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (...)

3.2.9. De verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat nergens in de vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure alsook dat de in de aanvraag aangevoerde elementen van integratie van de verzoekende partijen in de fase van de ontvankelijkheid niet behandeld worden. Voorts kan in de motieven van de bestreden beslissing gelezen worden dat de door de verzoekende partijen in hun aanvraag ingeroepen elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet aantonen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland foutief of kennelijk onredelijk is. Zij tonen immers niet aan op welke wijze de door hen ingeroepen integratie een aanvraag in het buitenland zou verhinderen. Immers waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de elementen van integratie net als buitengewone omstandigheden fungeren omdat precies door hun integratie het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, beperken zij zich tot een loutere bewering en tonen zij niet *in concreto* aan dat hun integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.

Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde elementen, ook deze met betrekking tot de integratie van de aanvragers, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Immers, de Raad herhaalt dat het de omstandigheden betreft die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Waar de verzoekende partijen stellen dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor hun integratie, wijst de Raad er op dat zij daarmee nog niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet, aantonen.

3.2.10. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

3.2.11. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer het bestuur zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partijen naar voor brengen en die samenvallen met hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

3.2.12. De verzoekende partijen slagen er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER